

Otava 30. června - 7. července 2012

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Petr P., Zbyněk a Barča, Martin a Katka, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Žán Maré a Marta, Alena, David a Lucka, Míla a Ema, Pína, Jirka a Martina s Danem, Honza A., Helča S., Lenka P.; Vláďa, Jaruška

Kolaři a návštěvy oslavy narozenin: Pavel F. a Jitka, Jana K., Renata P., Hřebík a Lucka

Sobota 30. června 2012 (příjezd do Nového Městečka): Během sobotního odpoledne a podvečera jsme se začali sjíždět na start letošní Velké vody na Otavě. Jako první dorazili do velmi pěkného kempu v Novém městečku, situovaného v lesíku podél Otavy, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou a Petr P. Za nimi pak postupně následovali Zbyněk a Barča, Martin a Katka, Pavel a Helča s Pavlínkou, Žán Maré a Marta. A protože panovalo krásné slunečné počasí, tak po postavení stanů následoval přesun na pívko do kempovní hospůdky. Zde pak započalo tradiční seznamování se Zbyňkem (které pak proběhlo ještě asi 100x). Děti řádily na trampolíně vedle terásky, na které jsme seděli, a díky tomu si vystačily samy se sebou a byl od nich klid. Tropické vedro však mělo i svou stinnou stránku, jíž byl nedostatek vody v řece, ale o tom až dále.

Z hospody jsme se docela brzy přesunuli ke stanům, kde jsme si kolem stolků rozložili sedačky a začali se zábavou. Povíдалo se, popíjelo pívko nošené z nedaleké hospůdky, ale hlavně kalíšky se slivovicí, dovezenou Zbyňou a Barčou z Moravy, a rumem, což jsme stejně jako po zbytek celé vody často doprovázeli zpěvem lidové odrhovačky „Po kalíšku, po kalíšku...“ Kdo by se chtěl všech těch kalíšků dopočítat, měl by s tím asi docela problém. Mezi jednotlivými koly jsme si vyprávěli zážitky z předchozích vod či jiných akcí. Pavel s Marém a Zbyňkem pak vytáhli kytary a hrálo se a zpívalo...

Někdy po jedenácté hodině (možná to bylo později), zrovna když jsme dávali asi páté prodloužení slaviček, naši zábavu přerušila recepční báchorkou o tom, že si na náš údajný hluk kdosi stěžuje. Moc jsme tomu nerozuměli, protože široko daleko nikdo netábořil krom party, která ještě před chvílí také hrála na kytary. No asi nám někdo záviděl, že se tak pěkně bavíme. Většina se tedy odebrala do spacáků a jen malá skupinka (Zbyněk, Pavel, Helča, Petr) zamířila do hospůdky, kde se jim velmi zalíbilo. Zejména pak slečna Marcelka nás u baru udržela v nasazeném ostrém chlastacím tempu, za což obdržela pochvalný zápis do knihy přání stížností. Slivovici zde bohužel nenalévali, takže jsme se museli spokojit s fernetem, becherovkou apod.

Povíдали jsme a popíjeli u baru a nejdéle nakonec vydrželi Zbyňka a Pavel, který se tím pro dnešní večer dobrovolně ujal služby „u kulaka“...

Neděle 1. července 2012 (Nové Městečko – Dobruška; 13,5 km): V noci trochu sprchlo, ale dlouhodobé sucho způsobilo tak nízký stav Otavy, že jeden deštík na tom nemohl nic změnit.

Ráno bylo dosti kalné, zejména Pavel se ploužil sotva schopen chůze a po návštěvě WC vyprávěl něco o tom, že ta včerejší žlutá „zapitka“ mu nějak nesedla.

Stín stromů, mezi nimiž jsme měli postavené stany ale alespoň trochu mírnil panující vedro a činil je snesitelným. Před desátou nám dovezli z půjčovny lodí čtyři žluté plastové vydry, jež jsme složili u řeky, a měli jsme tím jíž vše potřebné pro zdolávání Otavy.

Po jedenácté hodině jsme začali balit a v poledne pak vyrazili řidiči (Petr, Vilda, Martin, Pavel, Maré a Zbyněk) do Dobrušky, kde v místním kempu postavili stany. Zdejší tábořiště jsme znali již z minulosti, a tak jsme věděli, že je příjemné. Před bufetem zde zrovna grilovali

klobásky, ale řidiči - stavěči si řekli, že si je dají až večer a v šesti pak Petrovým autem vyrazili zpět. Martin to okomentoval slovy: „Saabem jedu poprvé“, ale protože seděli s Vildou, Marém a Zbyňou na zadní sedačce čtyři, dostalo se mu odpovědi: „Tos ale určitě netušil, jak je nepohodlný.“

Po návratu se řidiči přidali k ostatním, kteří se chladili v hospůdce s „romantickým“ názvem ATC Nové Městečko. Poobědvali zde ještě karbanátky (bohužel měli poslední tři porce) a špagety.

Děti po dopoledním cachtání v Otavě nyní opět řádily na trampolíně - do té doby než ji (drobátko) zdemolovaly.

Po druhé hodině jsme konečně vypluli na řeku. Naše flotila osmi kánoí byla tvořena posádkami: Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Martin – Katka, Zbyněk – Barča, Maré – Marta, Pavel – Pája a singlující Helča a Petr.

Minimum pro splouvání je stanoveno na vodočtu v Sušici na 50 cm. Nyní zde bylo jen asi 35 cm, ale i tak jsme do toho šli, protože úsek nad Sušicí je jedním z nejhezčích a při dostatku vody navíc nabízí velmi kvalitní vodácký zážitek.

Jízda se zpočátku podobala slalomu mezi kameny a mělčinami, ale celkem se dalo plout, takže jsme si říkali: „Ale vono to půjde...“

První překážkou byl zbořený jez pod silničním mostem, který většina posádek splula prostředním ze tří ramen. Věra s Natálkou a Vilda se Štěpánem poté ještě čekali na Helču a Pavla s Pájou, kteří ale mezitím propluli pod mostem pravým ramenem a setkali se asi po 250-ti metrech s ostatními na soutoku. Tam ale zase naopak docela dlouho čekali na Věru s Natálkou a Vildu se Štěpánem, kteří je marně vyhlíželi za mostem. Tak se alespoň zchladili koupáním v hluboké tůni, kterou zde bystře proudící Otava vyhloubila.

O půl kilometru dál řeku přehradil jez [Dlouhá ves](#), který jsme překonali tím, že jsme kánoe snesli přes dřevěná mola tvořící jeho levou část. Asi tři zadáci s plastovkami sklouzli po několika schodech mezi dřevěnými moly a vakovou pravou částí. Ze spodního schodu sice vystupovala řada hlaviček hřebíků, ale naštěstí nezpůsobily poškození žádné z lodí. Oproti tomu nastupování do kánoí ze spodního mola se ukázalo jako poněkud krkolomné, což potvrdila „parakotoulem“ do vody Marta.

Pod jezem jsme ještě kousek popojeli, ale pak se voda ztratila, protože část řeky byla již nad jezem svedena do náhonu. A tak jsme museli co chvíli vystoupit z kánoí a táhnout je po mělčině. Úseky bez vody se stále prodlužovaly, až jsme se definitivně ocitli v roli burlaků táhnoucích svá plavidla na koňadrách. Chůze po kluzkých kamenech také nebyla žádná lahůdka, ale co nám zbývalo. Když pak byla na jednom místě Otava přehrazena padlým stromem, přes nějž jsme museli kánoe přetáhnout, cítili jsme se jako na Ploučnici. Pochodujíc vpřed spalování slunečním žářem a vyhlížejíc, kdy již konečně budeme moci opět plout, jsme překonali více než kilometr dlouhý úsek. Zkrátka bylo takové sucho, že si i kapři brousili pind'oury o dno.

Konečně se do řeky vlil zprava náhon, který jí vrátil dostatek vody pro plavbu. Už jsme toho „burlačení“ měli docela dost. A zase jsme se plavili a na příhodných místech se mohli chladit koupelí ve vodě. Hned nám bylo o poznání lépe.

A když jsme asi v půlce trasy dopluli k [jezu Páteček](#), který šlo sklouznout u levého břehu po spádové desce, naše nálada ještě více vzrostla.

Před Sušicí jsme plánovali zastavit v Pivní zahradě, ale obloha mezitím potemněla a zdálky se začalo ozývat hřmění bouřky. Tak jsme raději občerstvení oželeli a jeli dál, abychom byli co nejdříve v kempu. Než jsme dopluli k [jezu Na Fufernách](#), spustil se výživný lijavec.

Bylo nám více než jasné, že dešťovka Alena asi právě přijela do kempu v Dobršíně. Naštěstí bylo ale teplo, tak jsme přetáhli lodě přes kamennou hráz na pravém břehu a pokračovali dál.

Pamětníky přitom zamrazilo v zádech při vzpomínce na rok 2009, kdy zde Jarča bojovala ve vývaru za velké vody o svůj život.

Také další - **Panský jez** - nebyl sjízdný. Lodě ale šlo jednoduše stáhnout u pravého břehu, načež nás čekal ještě asi stometrový špacír po mělčině. Ve srovnání s kilometrovou Saharou pod Dlouhou vsí to ale byla „procházka Rajskou zahradou“ („Plechovou ohradou“). Mezitím přestalo pršet a udělalo se opět docela pěkně.

Další jezy sušické kaskády (**jížek Solo, dva nebo tři prahy a na závěr Chmelenský jez**) již byly našťástí sjízdné, a tak jsme jimi v pohodě propluli. Záhy jsme pak přistáli v kempu v Dobršíně, kde na nás již čekaly první dnešní posily: Alena, David a Lucka, Jirka a Martina s Danem a mini psem Berniem.

Zatímco Barča sjela s Petrem do Nového Městečka pro jeho auto, ostatní se po převlečení přesunuli do bufetu na večeři a pivko. Gril na klobásy již bohužel nebyl v provozu, ale měli „nagrilováno“ do zásoby, tak nám je omikrovnili. Nasytili jsme se také „šmakuládami“ v podobě párků, miniatury naloženého hermelínu či v mikrovlnce ohřátých polotovarů z hypermarketu (halušky, plněné knedlíky...). To již také dorazili Pína, Kája a Míla, kteří se sem přesunuli ze stavěčky v Borovanech. Pína se hned vnutil do společenské místnosti v jedné ze dvou dřevěných staveb (bufet a sociálky) na fotbalové finále Eura (Španělsko - Itálie 4:0). Mezitím se u stolů na verandě sousedící s „kultůrkou“ začala rozjíždět další panáková smršť, takže někteří televizní diváci po skončení televizního přenosu s mírnou nadsázkou „prchali po lanech zadním oknem“, aby byli ušetřeni... Celou dobu lehce přselo, takže se ve stanech za bubnování kapek na celtu velmi příjemně usínalo...

Pondělí 2. července 2012 (Dobršín – Velké Hydčice; 11,0 km): Vstávali jsme (sami od sebe) docela brzy, již někdy po osmé hodině. Sluníčko se trochu schovávalo pod mraky, ale stále bylo velmi příjemné teplo. Nasnídali jsme se, sbalili a řidiči tak vyjeli směr Velké Hydčice, což bylo naše další stanoviště, již někdy kolem desáté.

Hned jak jsme přijeli do téměř opuštěného tábořiště, zaparkovali auta a začali stavět stany, přičítala se k nám paní výběřčí a po zaplacení nás olepila oranžovými nálepkami. Bylo jasné, že jí neunikne ani myš, ale jinak byla v pohodě. Tábořiště vedle fotbalového hřiště bylo skromnější, ale jinak pěkné. Oproti naší minulé návštěvě zde přibyly čtyři zastřešená sezení. V jednom z nich právě pařila nějaká dámská partička, která již nyní dopoledne měla docela dobrý nátisk...

Řidiči našich jedenácti (!) aut dostavěli stany, dali na osvěžení oroseného Dudáka a pak vyrazili na zpáteční cestu Jirkovým a Petrovým vozem. Jenomže Petrův Saab tentokrát zaštrajkoval, a tak jsme ho šoupli vedle ostatních aut a vrátili se Vildovým autem.

Po návratu do Dobršína jsme zapózovali pro skupinové foto, přičemž jsme řešili, jestli jsme opravdu všichni nebo někdo chybí. Ano, tentokrát to byla Věrka, která se zapomněla na WC.

Konečně jsme vypluli a to už v plném počtu dvanácti kánoí s posádkami: Martin – Katka, Zbyněk – Barča, Pavel – Pája, Helča – Kája, Maré – Marta, Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Alena – Martina (a Bernie), Jirka – Dan, David – Lucka, Pína – Petr a Míla – Ema.

Hladina oproti včerejšku po večerním a nočním dešti stoupla jen o několik málo centimetrů, ale přesto dnes skoro celou trasu Otava svižně tekla a nesla nás vpřed, aniž by bylo třeba nějak usilovně pádlovat. Místy se dokonce tvořily pěkné vlnky. Mohli jsme se tak často srážet na degustaci vodáčkových moků.

Zastávku na oběd jsme učinili u Rabí, kde jsme lodě vytáhli na levobřežní louku před silničním mostem a pak vystoupali do městečka, jehož dominantou je zřícenina stejnojmenného gotického hradu. To již opět svítilo slunce plnou silou.

Většina naší výpravy se usadila v lokále či na zahrádce Podrábské hospůdky. Obsluha sice neoplývala přemírou iniciativy a úcty k hostům, ale zcela to vynahradil kuchař, jehož pokrmy

nás totálně nasýtily, ale hlavně byly moc dobré (např. kachnička se sedmi, řízky, směsi, borůvkové knedlíky...).

Po návratu k lodím nás čekalo ještě asi sedm kilometrů a jediný dnešní [jez Podrábský mlýn](#), kde jsme předvedli opravdu exkluzivní hromadné překonání této vodní překážky. Naše kánoe postupně přistávaly u levého břehu a podél zavřené šlajsny jsme je za sebou skončovali tak rychle, že snad nebylo jediné posádky, která by musela být jen chvíli čekat. Jen Jirka, který svoji kánoi skončoval u pravého břehu, se zde trochu zapomněl.

Zbývající část trasy jsme pak díky rychlosti toku zdolali poměrně rychle a díky tomu připluli do kempu velmi brzy, již někdy kolem čtvrté. Plac se oproti dopoledni poněkud zaplnil, ale my měli mezi našimi stany dostatečně velký plácek na vytvoření velkého sezení. David nafoukl dětem plavidla (kruhy a kánojku), takže pak mohly řídit v bystrém proudu, kterým podél tábořiště proudila Otava.

V našem sezení mezitím proběhla operace, jejímž hlavním aktérem se stal Pavel. Lékařský tým mu při ní odstraňoval klíště zahryzlé do prsa. Hlavně primář Zbyňa prokázal své chirurgické dovednosti, když ho kroutil asi čtvrt hodiny, načež ho Věra po této důkladné přípravě vytáhla asi během pikosekundy jediným tahem uchošťouru. Kačenka pak ještě provedla vnější dezinfekci jódem. Vnitřní dezinfekci Mílovou domácí meruňkovicí již pro jistotu aplikovali na sobě všichni přihlížející a to raději hned několikrát. Co kdyby se případná nákaza třeba přenášela vzduchem!

Martin s Katkou grilovali nějaká masíčka, pro které si předtím sjeli do blízkých Horažďovic. Ostatní pojedli alespoň fast-foodové speciality z bufýtku, odkud jsme si nosili i velmi chutného Dudáka.

Protože se začaly honit mraky, napnuli Vilda s Mílou mezi auty tropiko, abychom se měli kam přesunout, kdyby náhodou začalo pršet. No a vyplatilo se to, protože se tomu tak skutečně brzy stalo. Plac pod tropikem nebyl zrovna největší, takže například Helča s Barčou seděly za sebou na sedačkách jak posádka jamajského kokosového skibobu. To Pína se pro jistotu pod plachtu ani moc necpal a v klidu si pochrupekával na „vejminku“ - usazen na židličce pod deštníkem.

V jednu chvíli nám zatrnulo, když nenadálý poryv větru smetl tropiko, které s sebou vzalo i několik panáků a piv do té doby stojících na stolcích. Bleskově jsme je však upevnili zpět.

Děšť po nějaké době ustal, tak jsme se zase přesunuli mezi stany, kde jsme měli přeci jen více místa. Vilda již byl trochu vláčný, a když ho Věrka nabádala: „Vem si něco na sebe,“ jen zamulal: „Já si vezmu burák.“

Zbyňa, Maré a dokonce i David vytáhli kytary, ale ani se moc nerozehráli a začalo znova pršet, tentokrát již na delší dobu, takže jsme se po tropiko přesunuli již natrvalo. Kytaru pak vytáhl i Pavel a s Marém pak hráli dlouho do noci, asi do dvou hodin. Zábava byla opravdu velmi dobrá, zpívalo se a pak ještě nějakou dobu povídalo. Popíjely jsme různé nápoje a opět panáčky - fernet a slivovičku a bylo nám moc dobře. Služby se Zbyňkem se tentokrát ujala Helča...

Úterý 3. července 2012 (Velké Hydčice – Střelské Hoštice; 8,8 km): Partička, která se včera utábořila v těsném sousedství našich stanů vstávala již někdy po sedmé hodině, takže jsme při probouzení vyslechli jejich povídání o tom, jak jsme hráli na kytary do dvou hodin (dobře, že to alespoň někdo změřil) a že to bylo docela pěkné. Hlavní příčinou jejich časného vstávání asi ale bylo hlavně to, že ne všechny jejich „lehké plážové stany“ odolaly nočnímu dešti. No, vzít si na vodu stan značky Open Air asi není to pravé ořechové! Ještě více nás pobavili, když se později asi v pěti snažili složit samostavěcí stan, což se jim podařilo k pobavení všech přihlížejících asi až po čtvrt hodině a to ještě s pomocí jedné paní, co jim přišla pomoci z bufetu, když už se na ně nemohla dívat.

Po snídani, při níž Petr adoptoval partyzána Honzíka z Chvalkovice - kolem našich stanů volně pobíhajícího klučinu s lodičkou ČSLA na hlavě - jsme sbalili, a pak po půl jedenácté kolona vozů vyrazila směr Střelské Hoštice. Bylo pod mrakem, ale opět krásně teplo.

Po postavení stanů v útulném kempu ve Střelských Hošticích odvezl Petr, kterému se ráno podařilo jeho Saaba nastartovat (a již věděl, že ho nesmí típnout, jinak by ho zahřátého znovu nenastartoval), nadvakrát řidiče zpět do Velkých Hydčic a pak se s námi rozloučil a odjel do Prahy.

Když jsme vyplouvali, spadlo shůry několik kapek, ale našťěstí pršet nezačalo. Před námi byla nejkratší, jen necelých devět kilometrů dlouhá trasa Otavské plavby, ale na druhou stranu nás čekalo 6 jezů. První z nich, [Prácheňský jez](#), jsme krátce po vyplutí sklouzli po spádové desce a hezkým zalesněným úsekem Národního přírodního parku Prácheň ukrývajícím zříceninou stejnojmenného hradu pokračovali až do Horažďovic.

První jez v Horažďovicích - [Rosenauer](#) - měl ve šlajsně veliký schod, takže byl nesjízdný pro laminátky. Nakonec doň zamířil osamocený Pína a po něm katamarán: Helča – Kája, Natálka – Věra, Zbyněk – Barča a Maré – Marta. Háčci dostali pod jezem, kde lodi najely do vysoké vlny, pořádnou dávku skotských stříků...

Po klidné hladině jsme připluli k odpornému vysokému a za vysoké vody i nebezpečnému vysokému jezu [Mrskoš](#), kterému dominovala na pravém břehu ohybná několikapatrová hrůza „Mlýnu a krupárny Mrskoš“ - už jen ten název mluvil za vše!

Lodě jsme raději přenesli po levém břehu. Míla, Pavel a Helča kánoe skoníkovali - celkem v pohodě až na to, že Helče se při tom přetrhla koňadra a Pavlovi se zasekla ve spáře mezi kameny nábrežní zdi, až si při tom vybrousil na prsteníčku hluboký žlábek. Po zbytek týdne byl díky tomu vyřazený z hraní na kytaru. To tedy byla akce!

Další jezy již našťěstí byly sjízdné a náležitě jsme si na nich spravili náladu. [Jarov](#) jsme, byť s drhnutím, sklouzli po spádové desce u levého břehu a [Svaté pole](#) pak sjeli zadáci po úzkém rovném skluzu podél levého břehu. Proud zde docela nabíral rychlost, takže David, který vyplul se slovy: „Když to sjela Alena, tak to musím dát taky,“ pod jezem plul dál a dál, jak na nějaké výletní plavbě. Ještě že se Vilda pohotově vrhl do vody a odchytil ho...

Odchycení se ovšem neobešlo bez drobného zádrhele spočívajícího v tom, že se David za všeobecného nadšení všech přihlížejících vyklopil. Bylo ale krásně, takže to pro něj bylo jen příjemné zchlazení.

Propluli jsme stupínkem a na klidnější vodě připlouvali k poslednímu jezu Kozlov. Ještě před tím jsme dali kupačku a pak srážičku, při níž nás Helča nasměrovala do hvězdice. Sama se pak vydala na dobrodružné kolečko po špicích kánoí, které skončilo velmi rychle. Po chvilce přemítání, jak nešlápnout na čtyři lamináty vedle sebe, a prvním kroku na sousední loď - pádem do vody. Úplná Věra Čáslavská. Emča pak byla úspěšnější, byť to proběhla s praskáním špice Žlababy. Alespoň jsme si tedy zapěli a „zacvičili“ (stále v hvězdici) Císařovnu Kateřinu. Jen Pína ležel nezúčastněně v lodi jako Vladimír Iljič ve svém katafalku a jen symbolicky hýbal nohama.

[Kozlov](#) část z nás stáhla u levého břehu, ostatní přehodili lodě zavřenou šlajsnou. Záhy jsme dopluli do Střelských Hoštic, kde byl trochu krkolomný výlez na vysoký břeh (jak se v noci hodil!).

Na večeři se většina z nás vydala do asi 250 metrů vzdáleného motorestu. Vařili zde velmi dobře a porce byly hodně velké i pro vyhládlé vodáky. Takže jsme si brzy pochutnávali na smažácích, žebírkách, řízcích či svíčkové.

Již při večeři jsme ale mohli sledovat, že obloha získává zlověstně vyhlížející barvu a než jsme dojedli, začalo pršet. A tentokrát to nebyl jen nějaký deštík. Shůry se valily nekonečné proudy vody provázené hromy a blesky. Návrat do kempu jsme tak museli odložit, takže jsme si dali panáčky a vyčkali chvíle, kdy déšť trochu polevil.

Rychle jsme využili krátké pauzy v přívaláku a chvátali do kempu. V některých částech louky se již začaly vytvářet rozlehlé louže, ale my měli stany postaveny šikovně na vyvýšeném místě, tak jsme byli v klidu.

Podvečer jsme pak strávili několika způsoby a nutno dodat, že všechny byly příjemné: děti si hrály ve stanu, někteří z nás si trošku schrupli a jiní začali vydobývat dostatek míst u stolu v bufetu, kam se logicky nahnulo značné množství v kempu tábořících vodáků.

A chcalo a chcalo! Ale v bufetu bylo dobře. Popíjeli jsme pivo a lehčího lemona, pojídali bramboráčky, slané megatyčinky či korbáčiky a došlo i na kalíšky...

Ve dvanáct hodin zavřeli výdejní okénko, ale nechali nám svítit jedno světlo, tak jsme si donesli na terasu bufetu vlastní zásoby. U vedlejšího stolu hrála dost dobře parta s dvěma kytarami (z toho jedna byla dvanáctka). Helča, Zbyněk, Emča, Pína, Barča a Alena (a možná ještě někdo) zde pak s touto partou nějakou dobu pobýli, popili, zapěli atd.

V noci bylo v kempu docela živo, neboť voda v řece prudce stoupala a v době, kdy kolem třetí až čtvrté hodiny kulminovala (při stavu odpovídajícím 3. povodňovému stupni), měla asi o 1,5 metru více než den předtím a valilo se jí přes 150 kubíků za sekundu! Zbývalo už opravdu jen málo, aby se voda začala přelévat přes vysoký břeh, který nás vlastně zachránil, protože louka, na níž jsme tábořili, byla v tu chvíli níž než hladina řeky. A my si v pohodě spali! Mnozí jiní vodáci to ale nevydrželi a během noci z kempu prchli...

Středa 4. července 2012 (Střelské Hoštice): Déšť k ránu naštěstí ustal a Otava začala k naší úlevě pozvolna opadávat. Přesto pohled na rychle proudící vodní masu a zvláště na mohutné řvoucí vlny přepadávající přes jez u kempu nám daly jasně najevo, že dnes „nebudeme tahat vodníka za pind'oura“, protože plavba by byla příliš velkým hazardem. Každou chvíli jsme pak sice chodili na břeh a k jezu okukovat, jak centimetrík po centimetríku voda ustupuje, ale teprve k večeru začala řeka vypadat „jetelně“...

Den volna jsme využili k individuálnímu programu. Alena s Luckou a Davidem jeli na výlet na Blatnou a do Horažďovic. Žán Maré s Martou se vydali na výlet na Kašperk „zavzpomínat na mladá léta“. Ještě před tím spolu s Pavlem s Pájou, Kájou, Štěpánem, Natálkou a Mílou a Emou navštívili nedaleké malé, ale útulné a hezké Muzeum řeky Otavy a voroplavby.

Na oběd někteří zašli k řezníkovi a zbývající většina do osvědčeného motorestu, kde jsme si stejně jako včera pěkně nacpali pupíky.

Slunce pražilo plnou intenzitou, až se z nás valily potoky potu, a tak ještě vyrazila skupina ve složení Martin, Katka, Vilda, Věra, Natálka, Štěpán, Pavel, Kája, Pája, Míla a Ema do Horažďovického akvaparku, kde se báječně osvěžili a zároveň provedli očistu.

V podvečer také proběhl velký zápas v nohejbalu za účasti Píny, Vildy, Davida, Míly, Natálky a Štěpána. Asi se potřebovali trošku zahřát...

Po třech dnech byl večer bez deště, čehož jsme využili k rozdělení ohýnku. Zbyněk s Vildou došli koupit dvě kola dříví a záhy již plápolaly plameny. Honza A., který večer přijel autobusem z Prahy se spolu s Marém chopili kytar, Míla griloval dobroty od řezníka a trochu jsme si zapěli i ten folklór, například „Po kalíšku, po kalíšku...“ - při panákování (slivovička, Berentzen, rumík, griotka). Zkrátka byl to takový poklidný pohodový večer...

Čtvrtek 5. července 2012 (Střelské Hoštice – Strakonice; 11,6 km): V noci tentokrát sprchlo jen krátce a od rána se opět dostalo ke slovu krásné slunečné léto. Stejně jako po většinu předchozích dnů jsme vstávali brzy, již po osmé hodině. Nikdo jsme to nechápal, ale bylo tomu tak - a bylo to dobře, protože jsme pak byli vždy po celý den v časové pohodě...

Po snídani a sbalení přešli řidiči do kempu Otava před Strakonice. Ostatní na ně počkali v bufýtku ve Střelských Hošticích, kde byl příjemný chládek.

Po návratu řidičů jsme se kolem poledne vydali na dnešní plavbu. Jen Helča se jí nakonec nezúčastnila, protože se ujala role organizace překvapení pro Alenu (na základě svého dlouhodobé vlivu na počasí některými označovanou jako „mobilní závlahový systém“), jíž byla oslava jejich blížících se kulatin.

Hned na startu si někteří, většinou však jen v singlu, vychutnali splutí šlajсны jezu u kempu. Podobně pak i další dva splavy: [Horní Poříčí](#) šlajsnou u pravého břehu a [Dolní Poříčí](#) po spádové desce podél pravé kozy šlajсны uprostřed řeky.

V půli cesty Otavu přehradil vysoký [jez v Katovicích](#), kde jsme raději kánoe dlouze přenesli po pravém břehu. Jen Jirka ho sjel po spádové desce, ale asi to bylo s pěknou řachou.

Bylo ukrutné vedro, tak jsme si hned dali nad jezem koupačku, protože už se nám pomalu začínalo kouřit z hlav.

Druhou polovinu plavby jsme absolvovali většinou v soulodí. Věra raději Vildovi potají zabavila Hu-Hu, které pak marně hledal, kam se mohlo podít. Ke konci plavby ho pak Věra v soulodí, v němž však už byla jen asi polovina kánoí (bez Vildy), vytáhla v rámci dopíjení všeho co zbylo...

A úplně na závěr nás čekala lahůdka v podobě splutí cvičné peřeje začínající u hráze přepadu do odlehčovacího ramene. Pak již jsme jen obepluli ostrov a vrátili se kousek proti proudu odlehčovacího ramene. Kánoe jsme raději vytáhli dostatečně daleko a vysoko od řeky, kdyby zase přišla nějaká velká voda, zajistili je řetězy a v doprovodu telefonem přivolané Helči zamířili po stezce do kopce do kempu Otava.

Na oslavu Aleniných narozenin se naše řady rozšířily příjezdem Vládi s Jaruškou a Helčou ml., navrátilivšího se Petra s Lenkou a také kolařů Pavla a Jitky F., Jany K., Renaty P., Hřebíka a Lucky H.

A bylo jen symbolické, že ještě než začala zábava, spustil se shůry prudký déšť. A po něm přišlo krupobití, jež naštěstí netrvalo dlouho a kroupy neměly větší průměr než asi 7 mm. Bylo jasné, že Alenina moc nad zákázonosnými živly se zcela vymkla jakékoliv kontrole.

Naštěstí jsme se mohli skrýt v zastřešeném sezení u bufýtku, které sice bylo poněkud těsné, ale suché. S výjimkou dlaždiček u vchodu, na kterých v průběhu večera několik lidí hodilo záda. Zahřáli jsme se připraveným a Helčou objednaným guláškem a hned nám bylo lépe.

Alenu jsme pak vyslali s Luckou do Strakonice, abychom mohli dotáhnout přípravu oslavy. Mnohé jsme si samozřejmě nachystali již v předchozích dnech nebo před vodou...

Po návratu Aleny započalo velkolepé divadlo. V převlecích za Olympské božstvo (prostěradla, paruky a věnce na hlavě) jsme se posadili na stoly a lavice vyskládané do výše po vnitřním obvodu terasy u bufetu. Na pokyn Poseidona Helči se jí pochopové (David, Martin a Pína) chopili a „dovlekli“ ji před Olymp, kde byly připraveny čtyři náročné zkoušky, po jejichž úspěšném složení mohla být přijata mezi božstvo.

Jako první měla poslepu poznat alespoň jeden z pěti lektvarů připravených Dionýsem Zbyňkem a jeho pomocnicí Věrkou. Jakmile ochutnala první z nich, oblohu ozářil blesk a mohutně zahřmělo. Ó Die, to přece nemohla být náhoda! A jelikož uhodla hned tři vzorky (červené víno, kofola a voda), mohla být poprvé pasována pádlem přes zadek.

Druhou zkouškou bylo (opět poslepu) poznat rasu alespoň jednoho ze čtyř přítomných psů. Knírač Petr byl opravdu snadno identifikovatelný, ratlík Štěpán byl sice nejprve označen za krysaříčka, ale i jeho nakonec Ála poznala, stejně tak i bernardýna Vildu s kanystříkem na krku. Jen zkušený herec Žán Maré, který dnes sice hrál doslova a do písmene jen takový štěk, nebyl v roli novofundlandského psa poznán. I tak si ale Alena zasloužila „polechtání“ pádlem při druhém pasování.

Třetím testem byla znalost Melíškových výroků. Pavlovy kroniky byly zdrojem pro vytvoření soupisu celé řady „Starých Melíškových bájí a pověstí“, z nichž bylo nyní přečteno pět perel.

Alena pak určením, kdy a kde byly vyřčeny, složila předposlední zkoušku, po níž proběhlo další pasování.

Posledním krokem k pobožštění byl úkol obléci si na sebe během minuty asi pět pláštěnek připravených bohem Mílou. Pak již pochopové Álu vyvedli ven, kam Honza mezitím dovezl kolečko plné vody. Nejprve se naivně snažila smočit jen nohy, ale pak pochopila, že tak snadno z toho nevyvázne, a bez většího odporu se do kolečka vody naložila jako do vany. A to měla štěstí, že řeka nebyla hned u kempu ...

Následovala projekce ozvučené fotoprezentace se snímky počínaje dětstvím a zahrnujícími zejména vodácké ale i jiné akce.

A ke každé správné oslavě patří i báseň a samozřejmě dort se svíčkami, po němž přišly na řadu gratulace a předávání darů, jimiž byly krom samotné oslavy i např. sádrový vodník na chaloupku či mega štramberské ucho naplněné štramberskými uchy.

Po zbytek večera jsme pak jedli, pili, hodovali. Vlád'a s Helčou ml, později vystřídání Pínou, grilovali na úžasném grilu v podobě parní mašiny asi tunu krkovic, kuřecích řízků a zeleniny, čímž byly uspokojeny i naše chuťové buňky.

Kolem půlnoci odjeli kolaři, ale zábava pokračovala dál a nejvytrvalejší jedinci to táhli až skoro do rána. Vlád'a, Honza a Maré hráli na kytary, zpívalo se, probíhaly četná kola kalíšků ...

Pátek 6. července 2012 (Strakonice – Štěkeň; 10,6 km): Po ranním probuzení jsme se za krásného letního počasí nasnídali a pak začali pomalu balit a poklízet rekvizity včerejší oslavy.

Dnes nás čekala poslední plavba této vody, ale nikam jsme nespíchali. Tím spíš, že od rána do loučky, na níž jsme tábořili, pralo sluníčko, takže jsme se sotva ploužili a raději se doplňováním tekutin a občasným skrytím ve stínu bránili dehydrataci.

Již dopoledne odjeli postupně domů Jirka a Martina s Danem, Alena, David a Lucka, Vlád'a, Jaruška a Kája.

Alena zde nechala svojí vydru Petrovi s Lenkou, ale i tak se počet kánoí v naší flotile snížil na deset: Martin – Katka, Maré – Marta, Pavel – Pája, Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Zbyněk – Barča, Honza – Helča ml., Pína – Helča, Petr – Lenka.

Před odjezdem řidičů jsme ještě dojedli gulášek, který ze včerejška zbyl, a pak již kolona vozů zamířila směr Štěkeň. Cesta proběhla s menšími i většími problémy. Menším bylo to, že první část kolony vedená Pavlem trochu zakufrovala, větším bylo to, že Lence ve Strakonících klekl Saab (no jo, do večera vychladne a pak zase pojede).

V tuto chvíli v zatím téměř prázdném kempu ve Štěkni si stany stavěli jen někteří řidiči, protože asi polovina z nás večer plánovala odjezd domů.

Největším problémem se ukázalo postavit stan Benešů. Přestože matematicky existovaly jen tři možnosti, jak nasunout tyčky do stanů, pořád to bylo nějak špatně. Při stavbě se tak vystřídalo asi pět stavitelů a několik architektů, ale vyšlo to asi až na popáté. Včerejší náročný večer ve spojení s horkem a neustálými ataky hovad se holt nemohl neprojevit.

Konečně bylo hotovo, a tak jsme se mohli Marého a Pavlovým autem vrátit do Strakonice. Zajeli jsme ale rovnou již k řece do kempu Podskalí.

Ostatní čekali v bufetu na ostrově, kde je řidiči vyzvedli a společně pak spustili lodě na vodu a vypluli. Bylo lehce pod mrakem, v dálce kolem nás hřmělo, ale naštěstí se nám bouřka vyhnula a nanejvýš spadlo pár kapek.

Na úvod nás čekal odporný vysoký [Pětikolský jez](#) ve Strakonících, který je obzvlášť za vyšší vody smrtelně nebezpečný. Při jeho zdolání nám naštěstí pomohla levobřežní skluzavka se schůdky, po níž jsme kánoe spustili z vysoké navigace za jezem.

Druhý velký jez ve Strakonících [Na Křemelce](#) byl naštěstí díky své neobvyklé konstrukci umožňující sklopení pohyblivého segmentu tentokrát sjízdný. Vlastně ho prozrazovaly jen manipulační věže na březích, kamenná koza uprostřed řeky a trochu se vlnící hladina.

Otava hezky tekla a rychle nás nesla vpřed, takže jsme se občas srazili do soulodí a vegetili.

Uprostřed dnešní trasy nás čekal další jez - [Slaník](#), který jsme v pohodě spluli s plnými posádkami šlajsnou u levého břehu. Dokonce i Zbyněk přemluvil Barču, aby šla do toho s ním. No jo, a byli tam! Barča pak pod jezem ještě předvedla taneční kreaci s dosednutím do vodou zalité lodi.

Posledních pět kilometrů Otava už jen zvolna proudila, ale vše nám vynahradila závěrečná slavná [Štěkeňská šlajсна](#), kterou jsme bezpečně zdolali a asi o sto metrů dále přistáli u mola s výlezem na louku tábořiště.

Se zpožděním jako poslední dorazili Honza s Helčou ml., kteří za ostatními zaostali již na Slaníku. Nějak ztratili stabilitu, takže se před doplutím asi čtyřikrát vycvakali.

A pak již následoval přejezd pro auta do Strakonic, balení, občerstvení v bufýtku a postupný odjezd Marého s Martou, Martina s Katkou, Pavla a Helči s Pájou, Petra a Lenky.

Ostatní (Zbyněk a Barča, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Míla a Ema, Pína, Honza, Helča ml.) zůstali v nyní již zaplněném kempu a večer si zapálili ohýnek, na němž Pína, jenž se chopil jediného klacku, pro všechny opékal buřty. Zbyněk dal do placu rum za cvaknutí, Míla vytáhl whisky a spolu s gintonikem, co zbyl po Aleně, a pivkem z bufetu tak byl dostatek pitiva na celý večer. Honza se sice cukal, že whisky nepije, ale pak okoštoval a zachutnala mu.

Idylku trochu narušovala partička fašounů ubytovaná v jedné z chatek v kempu, kteří německy a po napomenutí už jen česky pokřikovali nějaké beřely. Do rána však zmizeli a nechali za sebou jen zevnitř ohořelou chatku.

Poklidné posezení u ohýnku s povídáním a popíjením ale naštěstí narušit nedokázali, takže i poslední večer byl příjemný...

Sobota 7. července 2012 (odjezd ze Štěkně): Ráno nezačalo zrovna nejpohodověji, protože Barču v noci kously do prstů na ruce hovada, až jí z toho tak natekly, že začaly modrat. Zbyněk tak musel řešit zapeklitou otázku, zda bude praktičtější kleštěmi přeštípnout prstýnky nebo prsty. K Barčině uspokojení rozhodnutí nakonec padlo na prstýnky...

Po snídani pak sbalili poslední zástupci naší početné výpravy a i oni se vydali domů z této mimořádně kvalitní akce, jež předčila veškerá očekávání. Až na šestý pokus jsme se dostali dál než do Katovic a rozšířili si tak své povědomí o Otavě. Ta se v hodnocení řek dostala rozhodně hodně vysoko: krásná příroda, příjemně proudící tok, velké množství jezů povětšinou sjízdných, slušné kempy. Ale hlavně vše bylo násobeno výbornou partou a nekonečným proudem okamžiků, pro které stojí za to žít... Nakonec i to počasí bylo vlastně výborné, vždyť jsme na vodě zmokli jen jednou a jinak pršelo vždy až večer či v noci. Po celý týden bylo krásné teplo, díky kterému bylo možné celou dobu přečkat v tričku (občas s lehkou bundou), kraťasech a sandálech. A ta jednodenní velká voda se ve finále docela hodila - ve volném dnu jsme si odpočinuli a trochu více vody v řece i po jejím opadnutí bylo po předchozím suchu potřeba...